

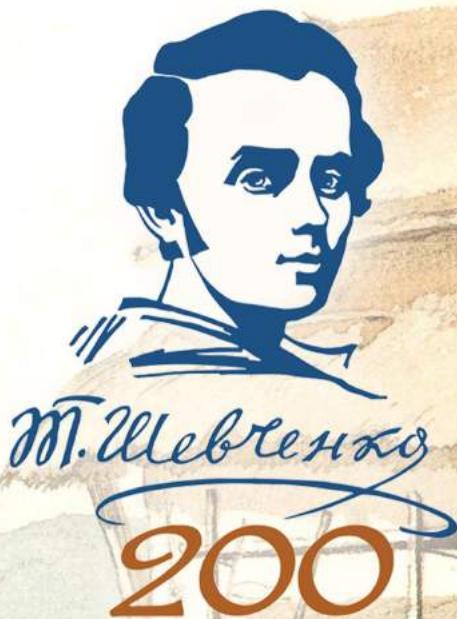
ЯРОСЛОВ

Студентська газета філологічного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка

27

лютий-березень
2014

Ярослав ГАРАСИМ
декан філологічного факультету

Ювілейний 200-ий рік від часу Кобзаревого Різдва завдяки вибуховій мобілізації українського національного Духу став роком Воскресіння розіп'ятого на перехрестях стражденої історії українства і початком його відродженого сходження «з новим і праведним законом» до переможних державотворчих висот під святим покровом одержимих лицарів «Небесної Сотні» та апостольським благословенням світового генія і національного Пророка – Тараса Шевченка.

Поборюсь...
За мене Бог...
Да совершишься!

стор. 2

Філологи
на Майдані

стор. 4

де народжується
талант...

стор. 12

виходить з листопада 2004 року

Поборюсь... За мене Бог... Да совершиться!

Ірина ЮРКОВСЬКА

I на оновленій землі

Врага не буде, супостата,

А буде син і буде мати,

I будуть люде на землі

*(Т. Г. Шевченко
"I Архімед, і Галілей")*

Чи є на світі слова, які мають право зазвучати, коли материні слози омивають тіло убитого сина, единственного її синичка, котрий, ще не побачивши життя, без страху віддав його за волю України? Чи є на світі кара, якої заслуговують оті, що хотіли поставити свій народ на коліна перед смертоносними кулями, прірікали його на нелюдські катування, сміялися, плювалися неправдою над скалеченими, знівеченими, але нескореними

дітьми своєї землі? Весь світ у німій скорботі спостерігав за кривавою картиною, яка кожного дня змушувала його здригнутися від жаху і стати на коліна перед хоробрістю, незламністю й відданістю українського народу. На одну суцільну рану перетворилася країна, і рана ця навіки залишиться в душах мільйонів і мільйонів, нагадуючи про ту страшну ціну, яку нам довелося заплатити, аби відчути себе на своїй землі справді вільними.

У двохсотліття із дня народження великого Пророка Тадеуса Григоровича Шевченка триває боротьба його народу за справедливість, а не оформлену доку-ментально незалежність. Таку незалежність, которая не раз з'являлася в свідомості поета, вилівалася на полотні картинами, вилівалася на паперу й ставала вічним світлом для кожного, хто

називає себе українцем. Чи зінав усміхнеться. І хай, щоб забулася пістю й трепетом, як колись Шевченко, український народ ніс усе найцінніше над розлитими по країні озерами горя. Чи не від Пророка ми тоді черпали силу, чи не Шевченкові заклики гrimli з епіцентрів лиха? Побороли! Церков-домовина, тісна від зліднів і поневірьян, розвалилася – ось вона, нова, абсолютно інша наша держава, в котрій ми в жодному разі не допустимо тих прикрих юниць, що мали місце у колишньому пострадянському суспільстві.

Байдужість – позиція раба. Українці ніколи і нізащо не переворювалися на рабів. Свобода завжди пульсувала у скронях, спочатку тихо і невпевнено, потім щораз сильніше...І вибухала, змітаючи все на своєму шляху. Так сталося й цього разу. Як безмежно зараз хочеться вірити у те, що жоден бур'ян ще зовсім свіжого минулого не пропросте на новій ниві живої української державності. І дарма, що у ці часи українському суспільству

Шевченко був із нами там, у вогнищі боротьби: на Грушевського, Інститутській, Європейській площі, у шпиталях, на майданах інших міст. Бо кожен пам'ятає пророчі слова, що аж тепер проявилися у своїй небачений досі силі, стали славними гімнами людської свідомості. Так, ніби усе те, через що мусила пройти зморена моя Україна, було відомо йому наперед, ніби ще тоді вимучена щадками – ми не знівечили батько-поета душа твердо вірила – ківських заповідей.

“Поборете!” І хай зміняться цілі Наша боротьба – чиста людськості, аж заплакана мати бов. Із такою ж неймовірною ніж-

“В своїй хаті своя правда і сила, і воля!” – має зараз твердо запам'ятати кожен українець. І хай якими солодкими не здаватимуться манівці зарубіжних спокусників, прийшов час розвивати в Україні Україну. Ті, вогонь сердечъ яких топив лід сонної апатії на барикадах у найплотіші морози, мають святе право від нині і назавжди розпоряджатися своїм майбутнім, майбутнім своїх дітей і внуків. Бо так хотів наш славний поет, такі послання залишив він нам у глибині років. Хіба може бути кращий дарунок у двохсотріччя, аніж горда, славна, вільна рідна земля?

Пророк зінав – Україна обов'язково буде ■

ФОТОВИСТАВКА

З 11 лютого у фойє головного корпусу нашого університету всі охочі можуть відвідати фотовиставку “Поборюсь...За мене Бог!.. Да совершишься!”, яка присвячена темі Євромайдану.

На світлинах, наче два антиподи, зображені герої та вороги Майдану. Оскільки фотовиставку представлено в рамках відзначення ювілею поета, кожне фото супроводжує цитата з “Кобзаря”.

Особливо актуально виразно ззвучать слова “Славних прадідів великих правнуки погані!” на тлі загону беркутівців та заклик “Схаменіться! Будьте люди...” на світлині зі священиком, який під прицлом заспокоює натовп майданівців.

Координатор Шевченкових заходів Олег Войтків, студент філологічного факультету, в свою інтерв'ю каналу ТРК “Львів” наголосив: “Шевченко завжди був натхненником для свідомих українців, а його творчість, як ілюстрація безперервної боротьби за свободу, піднімала дух і приносila віру у важкі часи” ■

Філологи на Майдані

Володимир КУЛИНЯК

Спостеріг дуже цікавий і не менш прикрай факт: як раніше кафедри української літератури імені академіка Михайла Возняка: ці дні з загальною кількістю загиблих, то виходить, що влада цілеспрямовано вбивала щонайменше одну людину кожного дня. Перемогу насамперед здобула Небесна сотня. Будь-якими зрушениями, втішними для України підсумками мусимо завдячувати всім тим, хто продовжуав невідступно стояти при наступах "Беркуту", хто сліпо вірив у перемогу революції, виявляючи виняткову хоробрість і незламність. Студенти та викладачі Франкового університету, завдяки їхньому патріотизму, безперервній присутності на Майдані, також доклали значних зусиль для перемоги.

► Тарас Косцюв'ят, аспінант кафедри української літератури імені академіка Михайла Возняка:

"Я був у Києві кілька разів. Уперше ми поїхали від університету – в цілому, нас тоді налічувалось приблизно 150 осіб. Філологи складали велику частину, переважно це були студенти 1-2 курсів. Наша поїздка припала якраз на час першого силового розгону беркутівцями. На щастя, всі залишилися неушкодженими. На Майдані ми перебували три дні: 27-го листопада вирушили до Києва, а вже 30-го мусили автобусами повернутися додому. Щодня ми зустрічалися з нашим деканом – Гарасимом Ярославом Івановичем та ще кількома викладачами: Пилипичуком Святославом, Вовчаком Андрієм, Чопиком Ростиславом, Пастиухами Богданом і Тарасом, Федораком Назаром, Івашківом Василем – вони й надалі приїзди-

ли до Києва. 29 листопада близько 10 хвилин беркутівці вчинили здивував особовий склад сотні. Потім 22-ї години ми вишукавали всіх студентів, забрали їх з Майдану і вирушили на пічліг до місця дислокації. Забрали зумисне, аби вберегти від імовірної загрози, оскільки серед студентів була велика кількість дівчат. Тому ми рішуче наполягали на тому, щоб усі студенти негайно покинули Майдан. Як у підсумку з'ясувалося – недарма. На світанку до нас надійшла приголомшлива звістка про жорстоке і безпричинне побиття мирних демонстрантів. Зауважте, мирних! Станом на 30 листопада жодного протиправного змісту в діях протестантів не вбачалося.

Трохи згодом, у приміщенні виставкового центру "Київ Експо Плаза" було створено штаб Львівського національного університету імені Івана Франка. Активістами штабу на той час були студенти-філологи: Віталій Кудирко, Микола Лаврега, Юрій Кобилянський. Уже пізніше групу організаторів замінив я, Марія Остащ, Ірина Королюк, Ярослав Ткач, Уляна Лаврик і двоє хлопців із Педагогічного коледжу. Усі разом ми відбули дев'ять діб у Києві.

Одного разу, близько першої години ночі, в штабі здійняли тривогу – оголосили про намір "Беркуту" зачистити Майдан. Правду кажучи, було лячно. У цю ніч зовсім не спали, бо залишилися на чергуванні в штабі. Ми поспішно збиралі речі й щодуху помчали до місця сутинки. Із силовиками зіштовхнулися на вулиці Інститутській, вони всіляко намагалися нас відтіснити вниз до Майдану. Завдяки органіованості та злагодженості, нам таки вдалося пепрешкодити беркутівцям.

Умови проживання з певністю можна було назвати спартанськими, однак жоден із нас не нарікав на відсутність вигід. Остання моя поїздка була тоді, коли з'явилися перші жертви. Ми вирушили разом із викладачами. Вже дорогою до Києва нам стало відомо про смерть Сергія Нігояна. Близько одинадцятій години наша група дісталася до вулиці Грушевського. Перебувати на місці подій упродовж тривалого часу було важко через юкій газ і дим, що панував усюди. Приблизно через

другий наступ. Ми аж нік не могли чинити рівносильний спротив, съкою мовою, в сотні налічувалося тому були вимушенні відступити й тимчасово заховатися за барика- тимчасово заховатися за барика- дами. Всю наступну ніч ми провели на Майдані. Велике емоційне напруження відуні з морозом не- абияк нагнітало атмосферу, пере- бування на Майдані потроху ста- вало нестерпним, проте гарячий "Майданівський" чай нам дуже допомагав.

Якось я поглянув з Інститутської вниз на Майдан і вмить оте- терів – кількість людей була над- звичайно малою, силовики могли цілком безперешкодно "зачисти" цілу площею. Раїтом хтось ого- лосив тривогу. Наступний хід по- дій був насправді вартий подиву: миттєво, з усіх кутків почали збі- гатися люди. За короткий промі- жок часу Майдан був ущент запов- нений. Хвала Богу, тривога була хибною: бійці Внутрішніх військ перезмінювались у шеренгах".

► Роман Чихарівський, письменник, студент філологічного факультету:

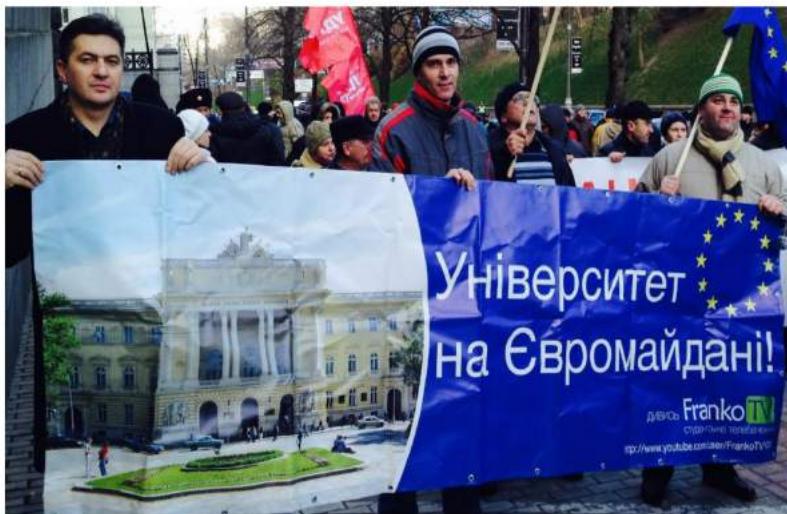
"Вирушив до Києва десятого лютого разом із своїм товаришем, повернувся додому якраз у перед- день сумнозвісних кровавих по- дій. Узагалі, поїздка була спон- танною – я не мав жодних чітких намірів стосовно революції. Однак так сталося, що одразу після при- їзду, з ініціативи моого хорошого друга Святослава, нас обидвох за- рапахували до лав "14 сотні Само- оборони Майдану". Як тільки по- трапив до табору, мене приємно

ловина бійців розмовляла російською мовою, в сотні налічувалося багато вихідців із Східної України та інших, здавалось би, віддалених областей. Особливої уваги за- слуговував один татарин, котрий буквально перевернув догори дри- том мое уявлення про цей етнос у цілому. Вирізнявся з-поміж усіх бадьорим настроєм, коли було важко, сердега як ніхто вмів по- кращити атмосферу своїм дотепом. Між іншим, розмовляв татарин "перфектно" українською мовою.

Самооборона Майдану – цілком самодостатнє формування. Ко- жен боець у найкоротший термін здобуває гідний винікіл для само- захисту, необхідне обмундирування (металевий щит, куленепробивний жилет та військову каску). Часом бувало дійсно сутужно че-рез виснажливі тренування, але, загалом, це був приемний для ме- не час".

► Богдан Пастух доцент кафедри теорії літератури та порівняльного літературознав- ства:

"На Майдані я був близько п'яти разів від трьох діб до восьми (кожного разу по-різному). Після першої поїздки з викладачами-ко- легами збагнув, що перемогу можна отримати тільки дисциплінованим підходом до справи. Записався у дев'яту сотню, потрапив у другу десятку, згодом у штурмову бригаду. В різні часи була відпо- відна ротація складу сотні. Одні траплив до табору, мене приемно

прибували. Коли ситуація з "Беркутом" загострювалася, мобіліза-

ція була дуже сильною. І це пра-
вильно. Після восьмигодинного
стояння вночі на морозі "– 18" не бронежилет (бл. 9-ти кілограм
кожен витримував, багато хлопців ваги), у мене був старого зразка,
хворіли. Температури в і.

Місцем нашої дислокації
був офіс Народного Руху. Коли
ми виходили на завдання, зав-
жди залишалось кілька осіб на
підозрілі машини біля будинку,
"Беркуту" важливо було розтро-

щти наше місце відпочинку.
Кожному прибулому десят-
ник видавав сякий-такий обладу-
вильно. Після восьмигодинного
стояння вночі на морозі – 18" не бронежилет (бл. 9-ти кілограм
кожен витримував, багато хлопців ваги), у мене був старого зразка,
хворіли. Температури в і.

Ви хочете вражень? Ось од-

не з таких: 20-го нас підняли по
тривозі, вишикували біля вулиці
Прорізної, але вже у периметрі
Майдану, ми стоймо і чекаємо роз-
поряджень від сотника, він з ки-
мось радиться, а звідтам, зі сторо-
ни профспілок, їдуть карети

швидкої, і несуть накриті україн-
ськими прапорами тіла. До нашої
сотні підходить жінка, починає
молитись і роздавати усім по ма-
ленькій іконці. Я поклав її до на-
трудної кишени.

І небо було якесь сіре, май-
же в тебе на плечах ■

Габілітаційна лекція у Франковому університеті

Студенти ЛНУ ім. Івана Франка послухали театра-
лізовану габілітаційну лекцію Івана Франка на тему "Поема

чала майже 120 років тому.
Тепер це аудиторія №224 ге-
ологічного факультету нашого
університету, яка гордо но-
сить ім'я Івана Франка.

Усі присутні поринули по-
думки у березень 1895 року, ко-
ли великий Каменяр, захи-
щаючи свою докторську дисер-
тацию, прочитав лекцію про ве-
ликого Кобзаря.

Ініціаторами були студенти-
філологи, але великий внесок у
реалізацію задуму також внесли
студенти факультету культури і

Захід удався цікавим,
усіх зачарувала високопрофе-
сійна гра акторів та пізна-
вальна вступна доповідь ди-
ректора Інституту франко-
знавства Святослава Пилип-
чука, тому логічним завер-
шенням були гучні оплески.

Покликанням нашого
покоління є зберегти неоці-
ненну мистецьку та наукову

мистецтв.

До слова, лекцію читали у спадщину патрона Львівсько-
му ж приміщені, де вона зву-

Еволюція Майдану, або Як б'ються в унісон серця небайдужих

*Присвячується
Небесній Сотні*

Ірина КОРОЛЮК

Три місяці... І ще декілька днів. А здається, ніби вчора, та іноді – ніби ціла вічність. Це як вирок. Три місяці холодного повітря, але водночас і три місяці теплого почуття – любові: один до одного, до народу, до Батьківщини. Це не тільки місяці вигуків, скандувань, протестів, це місяці єдності, сили, волелюбства та найбільше – віри. Насамперед, у краще майбутнє. Місяці попку долі, але вже не злой, а доброї. Хтось зрозумів: не можна бути знедоленим! І вирушив на її пошуки. Траплялася дорогою різна. Іноді під красивою оболонкою ховалась жорстока й гнітюча. Але цей хтось завжди вірив, що знайде свою омріяну – не рабську, а вільну. Й вірить досі. Цей хтось – то кожен із нас.

Усі ми глибоко в серці розпалимо вогник надії на щастя, якого, гадаю, заслужили, за яке боролись наші прадіди, яке передали би своїм дітям. І ми будемо не ми, якщо той вогник загасимо своєю байдужістю. Ці майданівські місяці – іскрина надії нашої Батьківщини, яка розпалила величезним багаттям ентузіазм

українського народу до творення дінь в унісон заспівали гімн славного майбуття.

Як відомо, навіть найбіль-

шу пожежу можна подолати, маючи для цього засоби. А наша, тепер уже колишня, влада тільки й чекала моменту, коли б це витягнути свій шланг байдужості, жорстокості та ненависті до маленьких у їхніх очах жителів вигаданого ними королівства та погасити амбіції запаленого люду. Були

в арсеналі наших “владарів” вогнегасники – славнозвісні беркутівці, які ціною пролитої крові безстрашних юних парубків і сліз тербродів – усе в рюкзак. Так посильних, хоч і сентиментальних, дівчат доводили, що знищити нас –

відповідно до одного су-

ви героям, яких намагалися спо-
лохати.

Засипали революційний во-
гонь і піском з тітушок, продаж-
них мерзотників, яких, наче ша-
калів, запускали в наше полум’я.
Але й ті не змогли його погасити.

Скільки ж усього трапилося
за цей час! У голові не вкладається! Три місяці... Це вже історія.
Це подвиг. Це сила.

Теплі шкарпетки, в’язаний светрик, шапка, рукавички, тер-
мос із гарячим чаєм і кілька бу-
тів, які закипіли так, наче кратер
вулкану зірвався з уст народу. То
справжній крик наших душ і сер-

чилалася наша історія...
Прокинувшись одного су-
ботнього ранку й спросоння по-
здалися! Наступного дня увесь
ттягнувшись у теплому ліжку, я
продовжувала ніжитись під м’я-
кенькою ковдрою. Спостерігаючи,
як у шибку врізаються від круго-
верті з вітром одна за одною

спантеличені сніжинки, як присмено в таку холоднечу сидіти вдома перед монітором комп'ютера та посъорбувати гарячий чай, але душі ставало чомусь щораз холодніше. Здавалося б, чому? Тоді я зрозуміла, що найстрашніший холод зовсім не фізичний, а моральний. Страшно насправді тоді, коли замерзає душа. Страшно, коли серце покривається інешим байдужості. І цей страх жахливої метаморфози людського серця налякав мене до кінчиків пальців.

Уже ввечері поруч зі своїми друзями я сиділа на останніх сідинях автобуса, що відправляється до столиці.

Відчуття того, як після шоку вже котиться одна за іншою слізка. "А можна сьогодні увечері назад доДому?", – спершу як думка, а потім і вголос прозвучало з моїх уст прохання до друзів, яке ніхто тоді не сприйняв усерйоз, але за яке мені й тепер соромно, бо не можна так швидко здаватися.

Досі пам'ятаю ті враження, які пережила, вперше увійшовши до величезного ангару, під яким майже виритул один до одного на підлозі відспалися сотні повалених із ніг після нічної варти на Майдані мітингувальників. Одночасно лунає метушня з кухні, де довжелезна черга стоїть в очі

емоціями, які вирували усередині. Одного вечора хвилини нашого відпочинку перервала спрена, одночасно з якою з гучномовця почулися слова тривоги. Один із координаторів закладу бив на сполух. Декілька хвилин перед тим до нас підбігла жіночка і, побачивши ноутбуки на нашому столі, попросила глянути новини в Інтернеті, бо хтось сказав, що "Беркут" знову атакує наших. Так було насправді.

Найприємніше, та водночас найтривожніше, було спостерігати за тим, як хлопці-відчайдухи в один момент усі разом зірвалися зі своїх місць і мовчки квапливо почали збиратися. Так, на Майдан. Так, на допомогу тим сміливцям, які вже чинили опір бездушим провладним слугам ганебної справи. Прекрасно знаючи про наслідки попередньої сутички з "Беркутом" та усвідомлюючи, що на цей раз знову можуть стати для них гарматним м'ясом, жоден із юнаків ні жестом, ні мімікою, ні словом не показав свого страху. Тільки згодом мені прийшла думка, що, може, запалені спільним завданням та ідеєю, вони й зовсім забули, що тає той нікчемний страх.

Ще зовсім юні парубки, трішки старші юнаки, дорослі й сивочолі чоловіки, які один за одним вишикувалися в колону та чекали команди забігати в автобуси й прямувати туди, де твориться історія – на Майдан, у серце країни, до якого, наче по венах, надходить кров, прямували вони – хоробрі та безстрашні герої.

Уся ніч на нервах, у слізах та безупинній напрузі. Наштування слів молитви. Надокучливі дзвінки та есемески хлопцям зі словами "як ви?", "все гаразд?", "відпишіть, хоча б, що з вами все добре", "наберіть, як тільки матимете змогу", "чекаємо вас живими і здоровими", "ви нам потрібні", "бережіть себе, ми з вами". Знаєте, найважче в такі моменти сидіти, не розуміючи, чим Ви можете їм допомогти, коли вони зараз у цьому нещадному пеклі. Відірвати очі від екрану, з якого спостерігали пряму трансляцію на громадському телебаченні, було

Цікавість запалив мій квіткований гарячого чаю з бутербротом, у якому писало зовсім не дом, в іншому кінці павільйону "Львів-Київ", а "Київ-Орел", ще в лунають настанови медиків, котрі збоку знайшовся і "Київ-Тула". Це специфічне шифрування допомогло нам без пригод та зайвих затримань благополучно дойти до пункту призначення. Дорога, безперечно, не найкоротша, тому на роздуми про те, що нас чекає в найближчий тиждень, часу було хоч греблю гати.

Зі слів товаришів, яким ми їхали на зміну, знала тільки, що прямуємо до якоїсь "Київекспоплазі", не маючи найменшого уявлення, ні що це за такий заклад, ні в якому районі його шукати. З організованими командами нашого координатора вже зранку

зупиняли гарячої лінії, що вже розривається від цілодобових дзвінків. Волонтерська робота, якої завжди вистачало, здавалася для мене найменшим, що я можу зробити, щоб хоча б чимось допомогти тим відчайдухам, які приїхали сюди боротися за свої права. Дні напін проходили в метушні, а пізно увечері, коли гасло світло й усі

вкладались спати, ми зустрічали-ся за столом, щоб випити горячого чаю та просто поділитися думками, що назиралися в голові, було

водночас неможливо, але й дивиться на той увесь хаос, що творився там, було теж нестерпно.

На світанку до павільйону почали під'їжджати автобуси з людьми, які, почувши про те, що Майдану потрібна підмога, активно мобілізувалися й з'їхалися з різних міст. На деякий час нас охопили клопоти про їхню реєстрацію в штабі, поселення та приготування гарячого чаю для зігріття. Яким було те відчуття, коли ми побачили наших герой, котрі вкрай виснажені та добряче потиснути "Беркутом", повернулися зранку до нас!

А як довго ще не могли ми прийти до тями, слухаючи розповідь про їхній "скромний" подвиг! Виявляється, від тієї тисняви люди навіть утрачали свідомість. Тих, кого потрібно було привести до тями, передавали, як і беркутівські щити, по головах.

На ранок ця подія спонукала вкотре збентежений народ маєтабно з'їжджатися до столиці на підтримку своїх. Уже до вечора в нашому павільйоні ніде було

і яблуку впасті – увесь він ущент собі уявити, що вже через деякий час стоятимемо не тільки за європінтеграцію, а стоятимемо від болю за тих відчайдухів, яких жорстоко покарали, над якими знущались і яких зненавиділи за їхнє вільнодумство й волелюбство. А

потім стоятимемо ще й для того, щоб ушанувати світу пам'ять героїв **Небесної Сотні**.

Здавалося, це найстрашніша пригода, в яку я потрапляла впродовж ще недовгого свого життя. Ale ж ні! Цей страх виявився тільки початком грандіозної, але такої скоробної революції. Коли по засобах масової інформації почулося вже історичне тепер ім'я **Сергій Нігоян**, який отримав у груди кулю тільки за те, що любив свою Україну, а потім один

за одним на скрижалах пам'яті народу свіжою кров'ю почали вписуватися імена наших герой, які тепер зовуться **Небесною Сотнею**, то серце забилося, як николи раніше.

Хіба легко повірити зараз у те, що весь Майдан починався з мирного протесту народу, який, вирішивши не коритись примхам панівної верхівки, висловив свою позицію – бажання повноцінно вийти до Європи? Хіба могли ми

бути переповнений приїжджими з мітингувальниками. У всіх у голові майоріла тільки одна ідея: "Лиш боротись – значить жити. Vivere memento"...

Це головне ж ми довели вже давно: ми стоятимемо, поки не доб'ємося свого, ми стоятимемо, промокнувши до останньої нитки, промерзнувши до останньої кілтинки, проплакавши до останньої сльозинки. Бо в грудях кожного з нас б'еться гаряче серце великого народу – сміливого, незламного. Його зібрала одного дня на Майдані спільна біда, але вже зовсім скоро він святкуватиме перемогу, якою пишатимемося ми, а разом із нами й ті, хто одного дня отримав у груди кулю снайпера, але які й на небесах не перестають стояти на варті нашої свободи, на варті нашого щастя й кращого майбутнього ■

"Як же мені, синку, не жаль? Ти на моїм серцю лежав..."

Ірина ЮРКОВСЬКА

Мамо, не плач. Я повернусь весною.

*Ушибку пташину вдарюєсь твою.
Прийду на світанні в садок
із росою,
А, може, дощем на поріг упаду...*

Герої не вмирають. Ті, чиї життя підло і боязливо збрала злочинна влада, стали отаманами української нескореності та волелюбності. Рана ніколи не загоїться, пам'ять нізащо не зітретиться. І не знайдеться прощення тому, хто пустив кулю в спину свого брата, бо останній погляд без краплині страхову, бо пролиті слози матерів, коханих, сестер, бо пекуче горе, що пронизувало всю Україну, стане вбивцем хрестом за життя.

А жити хотілося. І хлопцям, новому, ні за яких умов не дозволивши навіть найменшому пасрестку викоріненого бур'яну осквернити виборену нашу правду, бо **Небесна Сотня** завжди на варті.

А що робити з тими, хто за тонкою політичною грою й не помічає, як вступає в калюжі крові? Нехай обличчя Героїв завжди пereбувають там, де творяться закони, аби нагадувати: "Ми бачимо".

Масмо свободу не випрошенну, а важко відвойовану. І хай кожен, хто наважиться порушити святі заповіді Майдану, відчує на своїх руках кров **Небесної Сотні**.

*Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.*

(Оксана Максимішин-Корабель)

Доки б'ються серця людей, звучатиме голос Шевченка

Ольга НАДІЛЬНА

“Досить було однієї людини, щоб урятувати цілу націю!” – фраза, що сповна репрезентує нам надзвичайно масштабну постать в історії української літератури, великого Кобзаря, українського поета й світового генія – Тараса Григоровича Шевченка.

Уже два століття для народу він залишається символом чесності, правди й великої любові до людини. Вся творчість Кобзаря зіграла полум'яною пристрастию до Батьківщини, пройнята ненавистю до ворогів і гнобителів. Шевченко виступив як поет-новатор: приніс мади села. Сорок п'ять років тому із собою в українську літературу зусиллями українців Північної

“слово нове”, новий світ поезій, неповторні образи, небачене раніше багатство й широчину тем, ідей, мотивів; вивів літературу на шлях реалізму й народності.

Кожного року, коли зима повертає весну, ми святкуємо Шевченківські дні. Цьогоріч миємо ювілей – 200-річчя від дня народження славетного митця. Для української нації він не лише видатна особистість, письменник, художник, графік, а й духовний батько, людина, яка присвятила своє життя збереженню і поширенню самобутньої народної мудрості. Безсумнівно, про велику славу поета відомо не тільки на рідних теренах, але й на міжнародній арені.

З кожним днем визнання Шевченка зростає разом зі славою його народу. Твори українського поета відомі в багатьох країнах. Їх перекладено грузинською, вірменською, казахською, англійською, французькою, іспанською, гінді, японською та іншими мовами. Його творчість стала однією з дорогоцінних перлин у скарбниці світової культури. Народний поет здобув безсумнівну прихильність, адже його постать фігурує в працах 62 славістів 25 країн світу. Виявом палкої любові іноземців є спорудження численних пам'ятників, яких на сьогодні налічується понад тисячу. Вони стоять не тільки на березі рідного Шевченкові Славути, а й на березі Москви-ріки. Потомаку й Сени. Встановили пам'ятник і в Казахстані, на півострові Мангішлак, де поет відбував покарання. До речі, це був перший пам'ятник, встановлений поету за кордоном. В Україні ж, такому погруддю судилося з'явитися у садибі меценатки Христі Алчевської 1899 року. На теренах Західної України монумент Шевченкові створено вперше у 1911 р. в Лисиничах Пустомитівського району Львівської області за кошти громад села. Сорок п'ять років тому

Америки у столиці Сполучених Штатів був споруджений пам'ятник видатному Кобзареві. Це символ мідних відносин між нашими народами, пошани й відданості США вільний, демократичний, суверенний українській державі. Встановлено пам'ятник "будителю нації" також і в столиці Білорусі. Це був перший постамент Кобзаря в Мінську, який і зараз залишається одним повнофігурним монументом Шевченка в цій країні.

Існує безліч висловлювань, що представляють нам його творчість і ставлення світової спільноти

ти до цієї особистості. Ось декілька думок:

- "Шевченко не має собі рівних у світовій культурі" (*Курелла, Німеччина*);
- "Його геній розрісся, як дерево, простягнувші корону над віками" (*Камілар, Румунія*);
- "Він був найбільш народним поетом з усіх великих поетів світу. Поезія Шевченка була явищем єдиним і неповторним. Немає для неї відповідника у світовій культурі" (*Якубець, Польща*). ■

Це засвідчує насамперед шану і любов світу до українського митця. "Кобзар" знаменував собою демократизацію літератури, бо з його сторінок чи не вперше заговорили цілі соціальні материки, які залишилися невідомими для елітарної культури у цей час.

Підсумовуючи значення творчості Шевченка для української й світової культури, нагадаю слова Івана Франка: "Він був сином мужика – і став володарем у царстві духа. Він був кріпаком – і став велетом у царстві людської культури" ■

Шевченко готовий до ювілею!

311 ауд. головного корпусу Університету наповнилася свяtkовим духом. Студенти філологічного факультету розпочали місяць заходів, приурочених відзначенняню Дня народження Тараса Шевченка, вдягнувшись Кобзаря у вишиванку. Приємний сюрприз для митця напередодні його свята стане хорошою традицією Університету й на майбутнє.

Цією акцією розпочалася серія заходів у рамках відзначення 200-ліття від дня народження Тараса Григоровича Шевченка.

"У нелегкі для України часи слова Шевченка щодня додають нам наснаги й віри в краще майбутнє", – стверджують ініціатори ■

У Франковому університеті Шевченка читали японською та турецькою мовами

Ранок 12 лютого студенти Львівського національного університету імені Івана Франка зустріли вже традиційно: у фойє лунають рідні мелодії у виконанні бандуристів й акорди української та майже народної пісні "Реве та стогне Дніпр широкий" як маніфестація незалежності, вільнодумства та надії на краще.

Незвичним було лише чути такого відомого нам Тараса Шевченка японською та турецькою мовами. Декламаторами стали викладачі кафедри сходознавства імені професора Ярослава Дашкевича філологічного факультету.

За словами координатора Шевченкових заходів Олега Войтківа, найближчим часом заплановане читання творів Кобзаря усіма мовами, які викладають в університеті (а їх більше 30-ти). Ця ідея сподобалася іноземцям, які навчаються у Франковому університеті: вони радо погодилися виконати твори Шевченка рідними мовами ■

Де народжується талант...

Марта ХАРКО

*Як вважають, новона-
роджена дитина – це чис-
тий лист. Від того, що буде тісно
написано на цьому папері,
залежить, наскільки обдаро-
ваною буде людина. Важливо
не лише правильно записати
перші рядки книги життя, а
її дати можливість особис-
тості в майбутньому само-
стійно творити свою долю й
свій талант.*

Перші слова в житті ма-
ленького Тараса з любов'ю зано-
тували в його книзі талану й та-
ланту матір та старша сестра
Катерина. І хоч жила бідно, сі-
м'я Шевченка берегла сімейний
затишок, любов, опіку та тепло.
Тому змалечку Тарасик ріс оку-
таним у найніжніші почуття сво-
їх рідних, саме це і стало пе-
редумовою розвитку великого та-
ланту майбутнього генія-поета й
митця.

Його душа, така ніжна та
чуттєва, не могла ніяк залиша-

тися в межах чотирьох стін і не-
вільного подвір'я. Йі там було
вого, незображеного та загадко-
го. І з кожним роком, як під-
ростав Тарас, його душа все біль-
ше прагнула до "кінця світу". І
поки ще були не надто сильні
ніжки, щоб дійти до того кінця,
Тарас намагався вивідати "таем-
ницю" землі, яка була тут, під
ногами. Він дуже любив їсти зем-
лю. Як переказували у його сім'ї:
"бувало, не додивляється за ним –
животик у Тараса і роздує, точно в
хворобі; розпитають, і виявиться,
що він землі об'ївся".

Із кожним роком Тарас
підростав та міцнішав. Він зав-
жди марив про той "кінець світу"
там, де "небо впирається в зем-
лю", і подивитися, як там "жінки
кладуть на небо прачі". У свої
шість років він вирішив до-
сягнути краю землі й вирушив у
путь. Довго йшов Тарас, аж поки
сонце не почало сідати, а краю

землі й видно не було, от і вирішив вернутися додому, адже пізно вийшов. На наступний день сонця, вишив сусіднє село та на-

віть здивувався, що ще є села, крім його рідної Кирилівки. Коли малий Тарас дійшов до лісу, його почала мучити спрага. Саме тоді повз цей ліс проїжджа-ли чумаки. Побачивши хлопчи-ка далеко від села, чоловіки злякалися, що його можуть роздер-ти звірі, й, давши води і хліба, взяли із собою.

Іхній шлях пролягав че-рез Кирилівку. Побачивши свій дім, Тарасик вигукнув: "Еге! так се я знов назад вернувся!.. Овва! так і не дійшов до кінця світу". Брати та сестри Тараса вже дав-но його шукали. Коли старший брат замахнувся вдарити малого поета, за нього заступилась Ка-терина — старша сестра. Вона нагодувала Тараса і вклала спа-

випадок уже старший хлопець села, прибігав до люблячої Катрі. завжди згадував із неймовірною ніжністю, а це прізвисько, дане зі своєю "нечистю" в голо-ві... Во-хлопчик, не дочекавшись сходу любов'ю його ж сестрою, надовго на ж зустрічала його словом "приблуда", саме тим, яке собі за-служив шестиричний Тарасик.

"Приблудою його, матушечко, звали, љі-богу. Було оце й не видно, як воно рине і ввійде тихенько до хати, сяде собі на лаві та все мовчить. Нічого в світі у його не допитаєшся: чи його прогнали відтіля, чи його били, чи їсти йому не давали. Було ма-нівцями ходить, геть попід дібровою та через Гарбузів яр, че-рез левади, та могилками. І як цями чи вугіллям, аж поки не прийшло раз воно, то так впalo лився цей світ чорнилом по па-грудочко і заснуло на лаві, а я пері. Однак мовчав про нього, я загляну йому в голову, аж у щоби не розсипати його по вітру, його, пробачайте, матушечко, в не розгубити. З малого та допит-голові... я у свинячому стегні... Еге, отаке було, а далі вистер-бало... Ніхто й не сподівався з вої поезій. Скільки ж він усього його чоловіка", — спогади Катерири Кvasицької, сестри Тараса. Пізніше, вже в старшому знайшов, бо завжди носив його

Тарас носив обережно свою "нечисть", свій власний світ. Він мовчав, аби часом чогось із того світу не згубити, відкривши рота. Бігав пошід діброрви та левади, щоби заховати цей світ від чужих очей. І носив його, носив. Аж допоки не зміг його втримати в собі й виливав його на полотно фарбами, олівією чи вугіллям, аж поки не лився цей світ чорнилом по папері. Однак мовчав про нього, я загляну йому в голову, аж у щоби не розсипати його по вітру, його, пробачайте, матушечко, в не розгубити. З малого та допит-голові... я у свинячому стегні... Еге, отаке було, а далі вистер-бало... Ніхто й не сподівався з вої поезій. Скільки ж він усього його чоловіка", — спогади Катерири Кvasицької, сестри Тараса. Пізніше, вже в старшому знайшов, бо завжди носив його

У Франковому університеті прочитали лекцію "Кохання Тараса Шевченка"

14 лютого, у День святого Валентина, відбулася лекція професора кафедри української літератури ім. акад. М. Возняка Андрія Скоця на тему "Кохання Тараса Шевченка".

Головною ідеєю такого заходу було поглянути на постаті Шевченка не лише, як на поета, прозаїка чи художника, а й розкрити таємницю його особистого життя, внутрішнього світу, побачити у ньому власне людину зі своїми переживаннями та почуттями.

Варто зазначити, що професор Андрій Скоць перевершив сподівання всіх слухачів: лекція виявилася надзвичайно цікавою, а майстерність і доступність її викладу були винагороджені потрійними оплесками та овациями.

Лекцію відвідали більш ніж дві сотні студентів та гостей. Ніхто не залишився байдужим: лектор подарував усім позитивні емоції та усмішки, а також бажання пізнавати постаті Тараса Шевченка ще більше ■

“Робота в “Ярослові”, мабуть, трималася на трьох китах: цікавість, вміння та друзі”

Ірина БАТЮК

Не можна не погодитися з тим, що більшість із нас турбую думка, як складеться життя після закінчення навчання в університеті. Де себе знайти? Як застосувати здобуті знання? Будьмо щирими, у сучасному світі молодому філологові важко знайти гідну роботу, заняття до душі, місце, де б не хотілося рахувати хвилини до закінчення робочого дня. Гадаю, стереотипи стосовно того, що, отримавши диплом, ми зможемо реалізуватися лише у викладацькій діяльності, зламано. Тепер знавців мови й літератури можна зустріти у журналістській і видавничій діяльності, на телебаченні й радіомовленні, у сфері реклами та письменництві.

Філологія – багатогранна спеціальність, тут немає жодних сумнівів. Ми започатковуємо нову рубрику, в якій знайомитимемо вас із нашими попередниками. Кохен із них пройшов усі “дев’ять кіл пекла” на філфакі, пережив те, до чого нам ще слід дійти, а тепер так чи інакше застосовує здобуті знання. Отож, до вашої уваги історії становлення випускників філологічного факультету Франкового університету!

Мабуть, символічним є те, що почнемо ми з Юлією Усатюк. Перше враження: впевнена в собі дівчина, цікавий співрозмовник і надзвичайно приемна людина. Так, саме такою я її відкрила для себе, в ми-

нулому головного редактора газети “Ярослов”. Вона ділиться досвідом, дає поради, пропонує допомогу – це одразу знебороює і налаштовує на природну бесіду, замість добре продуманого інтерв’ю.

Ще донедавна Юлія вивчала в університеті перську мову, брала активну участь у роботі Студентського уряду, була генератором ідей і творчих задумів у газеті. Зараз її життя пов’язане з діяльністю львівського видання

профорієнтаційного спрямування сайту з працевлаштування. Шоб “Спеціаліст”. “Робота цікава, робота близька і добре здана”, – саме цю “помічник керівника”. Співбесіду пройшла успішно, та робота виявилася зовсім не такою, як я її уявляла. Довелося відмовитися. І саме тоді знадобився мій газетарський досвід, мені змогли запропонувати посаду, близьчу за фахом. Так я й опинилася в “Спеціалісті”.

Праця дозволила експериментувати, втілювати нові ідеї.

— Юлю, які предмети тобі найбільше подобалося вивчати?

— Під час навчання дуже багато залежало від викладача, від його вміння подати матеріал. Окрім предметів перської філології, цікавила світова література.

— С наставники, яких згадуєш з особливою теплотою?

— Не вагаючись назувати викладачів з нашою кафедрою. Це особливе відчуття, бо вони як взяли нас під своє крило ще на першому курсі, так і опікувалися нами, поки не випустили. Вони багато навчили мене. Тому і згадую їх найчастіше!

На питання про те, що саме привело її в “Ярослов”, Юлія розповідає про свій попередній досвід участі у самоврядуванні: “Ще в школі я працювала в газеті. Мені це подобалося, бо завжди була можливість втілювати свої ідеї та цікаво організовувати свій час. Згодом, в університетські роки, ми зі Студентською радою почали відновлювати факультетське

— Зараз молоді дуже важко знайти роботу. Якими були твої пошуки?

— Так, після закінчення університету молодого спеціаліста ніде не чекають із розпростертими обіймами. Ти отримуеш диплом, радіш, кажеш: “Здійснилось!”, а потім тебе чекає такий проміжок часу, коли просто не знаєш, куди далі йти. Це дуже тяжкий період.

Роботу знайшли досить просто: якщо ви відповієте на пропозиції, які ви отримуєте, то вони відповідно відповідатимуть. Що-“Спеціаліст”. “Робота цікава, робота близька і добре здана”, – саме цю “помічник керівника”. Співбесіду пройшла успішно, та робота виявилася зовсім не такою, як я її уявляла. Довелося відмовитися. І саме тоді знадобився мій газетарський досвід, мені змогли запропонувати посаду, близьчу за фахом. Так я й опинилася в “Спеціалісті”.

Отож, Юлія Усатюк – молода, амбітна й перспективна. Думаю, газета, в якій вона зараз працює, – лише перша еходинка в її професійному становленні. Редакційна колегія “Ярослові” обієднання спідкувати за долею нашої випускниці й широ бажає Юлії успіхів і творчих злетів ■

Безмежна сила української жінки

Роксолана ЛЕЩУК

Українська жінка – від-
важна? Вона хоробра? Смілiva?
Так, безперечно! Красиві, чуйні,
ніжні, наші українки йдуть крізь
вогонь і воду до перемоги разом
зі своїми чоловіками ось уже бі-
льше трьох місяців на Майдані.

Ми завжди думали, що та-
кі риси, як тендітність, сенти-
ментальність – ось це обличчя
жінки. Однак стереотип злама-
но, адже наші співвітчизници,
різного віку та професій, такі не-
схожі одна на одну, смілivi та
відданi – сьогоднi с обличчям

На мiй превеликий жаль, я на їхнiй бiк.

не є очевидцем, а все, про що
пишу – лише враження від по-
баченого на телевізійному екра-
ні й захопливі розповіді знайо-

Попри надзвичайний хо-
пинь – лише враження від по-
баченого на телевізійному екра-
ні збирають бруківку голими
руками, годують активiстiв, на-
дають їм медичну допомогу, роз-

колюють лiд на дорогах і допома-
гають будувати барикади – зага-
лом роблять усе, чого потребує
революцiя. І це – за кiлька мет-
рів вiд "Беркуту".

Крiзь слiззи через кривавi
подiї, ale без жодного натяку на
страх в очах, кожна з них дiйсно
вiдповiдално ставиться до своiх
обов'язkіv. Зараз не думають про

жiночi справi, сiм'ю чи кар'єру,
не пушкають вiдмовок.

Майдан за три мiсяцi пе-
ретворився на невелике мiстеч-
ко, в якому роль жiнки важко
переоцiнити.

Не важливо чи ти канди-
дат наук, чи бiзнес-ледi, чи до-
могосподарка, тут – усi рiвнi, ад-
же цих жiнок обiеднує бажання
навести лад i облаштувати щось
значно бiльше, нiж окремий дiм.

Сьогоднi ми всi вiримo в
свiтле майбутнє для нас i наших
нащадкiв. Людське терпiння uв-
рвалося. Пiднявся весь українсь-
кий народ: вiд дiтей до прадiдiв,
вiд сильних чоловiкiв до не менш
сильних жiнок. I ми вимушенi
силою захищати власне життя i
свободу ■

Діяльність Наукового товариства студентів, аспірантів та молодих вчених філологічного факультету

Ірина БАТЮК

Наукове товариство студентів, аспірантів та молодих вчених філологічного факультету виникло декілька років тому. Воно працює над проектною роботою, як от дискусійний клуб "Tire", літературні вечори, наукові зустрічі та конференції. Цьогоріч члени товариства почали втілювати проекти міжнародного спрямування.

Language table – це подвійний проект. Із одного боку, він орієнтований на іноземних студентів, адже сприятиме їхній адаптації в українському суспільстві, вивченю культури, наших традицій і звичаїв, а нашіх – це так звана допомога з вигодою для українських студентів, які таким чином становлення формальної освіти у зможуть вчити іноземні мови неформальному русло. Групи можуть фактично задарма, і, звичайно, здобувати навички викладання.

У нашому університеті така практика вперше – це пілотний проект. Наукове товариство домовилося з ректоратом, що в кінці навчання всі, хто успішно закінчить цей курс, отримає дипломи про те, що вони практикували викладання рідної мови як іноземної, а також удосконалювали вивчення певної іноземної мови.

Проект реалізується за наступною схемою: українець й іноземець працюють у тандемі. Фактична роль координаторів – звести участників. Далі вони зустрічаються щотижнево і спілкуються, виділяючи кожній мові по 90 хвилин. Студенти самостійно вибирають й домовляються, що вони з іншого – це так звана допомога з вигодою для українських студентів, які таким чином становлення формальної освіти у зможуть вчити іноземні мови неформальному русло. Групи можуть фактично задарма, і, звичайно, здобувати навички викладання.

Language table – своєрідне засідання формальної освіти у зможут зустрічатися там, де їм завгодно: у парках, кафе, гуртожитках. Термін завершення занять – кінець

травня. Тоді кожна пара повинна буде провести презентацію на буль-яку вибрану тему мовою, яку вивчала. В проекті беруть участь студенти багатьох факультетів університету.

прямком Східна Європа. Каспер зголосився, що може викладати бізнес-англійську, та погодився проводити ці заняття не на партнерському рівні, а для групи. Хлопець дуже серйозно підготував

Наукового товариства Христіна Кошулинська.

Варто зазначити, що, окрім нашого університету, розмовник презентували для депутатської асамблії співдружності Україна-

Мова – лише один з аспек- цілій курс, за що Наукове товари- Корея в Києві.
тів. Організатори розуміють, щоство йому широ відчне. Безумовно, така діяльність

Language table – це наша Наукового товариства філологичного факультету – вагомий вклад як у міжнародні зв’язки нашого університету, так і в зовнішньополітичні відносини України.

наших студентів на шляху до вивчення іноземних мов, — бар'єр спілкування. Тут, на цьому проєкті, координатори роблять все для того, щоб цю перепону було подолано.

Окрім того, Товариство змінило українсько-корейські зв'язки. “Спочатку в нас була думка зробити письмовий розмовник. Таку невеличку книжечку. Але згодом з'явилася ідея подати

Реальність така, що в цій надзвичайно корисній та цікавій організації невелика кількість членів. І це, звичайно, не сприяє плідній діяльності. Хоч Товариство має багато ідей і задумів, та

На презентації *Language table*, яка відбулася 17 жовтня 2013 року, виявилося багато студентів, охочих оволодіти англійською мовою. Та проблема в тому, що цих *native speakers* (природних мовців) у нас в університеті немає взагалі. На допомогу прийшов хлопець Каспері з Фінляндії, який приїхав до нас за обміном. Його другою рідною мовою є англійська. В своєму університеті він вчиться на факультеті міжнародних відносин за на- українсько-корейський розмовник у вигляді застосунка до смартфонів. Так воно і вийшло. Крім того, ми ще зробили аудіоверсію цього застосунку. Мабуть, на цьому не завершиться. Думаю, наша праця в цьому руслі продовжиться, оскільки ми зав'язали контакти з корейським посольством. Воно дуже зацікавлене в такій співпраці, адже це для них новинка й такого рівня аналогів нашого проекту в Україні немає", – зазначає керівник все ж йому не вистачає активних і амбітних студентів, готових втілити ще один важливий проект.

Усі охочі, хто бачить себе в науковій роботі або ж координації наукової діяльності студентів нашого факультету, можуть долучатися до товариства. Для цього радимо звернутися до керівника Наукового товариства Христини Кошулинської, яка допоможе направити вашу енергію в корисне та цікаве русло ■

З Днем народження!

27 березня відзначив свій День народження **Пилипчук Святослав Михайлович** – філолог, фольклорист, франкознавець, директор Інституту франкознавства та просто чудовий викладач!

Студентська спільнота філологічного факультету
щиро сердечно вітає Вас зі святою і бажає сімейної злагоди,
мінного здоров'я, творчих злетів, натхнення, незгасимої
віри та успіху в усіх починаннях.

Нехай кожен день приносить нові можливості та перемоги!

В житті хай лунають лиш теплі слова,
А серце ніколи від болю не плаче.
І крутиться весело Вам голова
Лишє від любові, добра та удачі!

Секрети продуктивності

Андрій СМИЧНЮК

Мабуть, у кожного з нас траплялася ситуація, коли необхідно було зробити якусь важливу справу, і ми, відкладаючи роботу то на завтра, то на понеділок, то на наступний місяць, так і не завершували її. А невиконана справа – це привід для відчуття власної вини та образів на себе. Зрештою, у багатьох бували й випадки, коли ось такі відкладання доводили до моменту під назвою “остання ніч”. У такому разі багато хто таки встигає виконати сумнозвісну роботу, але, погодтесь, що вирішення за-

вдання в останній момент завжди супроводжуються неорганізованістю та низкою якістю роботи. Помиски ми говоримо собі: “Я лінівий”. Це, без сумніву, позначається на нашій самооцінці. Що ж робити?

Хороша новина полягає в тому, що Ви не лініві, та й ліні у Вас немає. Адже в кожного є й такі сфери, у яких до виконання роботи ми приступаємо без будь-яких відтягувань. Це, для прикладу, може бути хобі, спорт чи, навіть, просиджування штанів у “ВКонтакті”. А причиною вашої “ліні”

циєго методу, – одразу братися за роботу, маючи на меті розвинуту звичку. Але з кожним днем робити це стає дедалі важче, складніше; виникає відчуття, що доведеться все життя таким чином йти проти своєї натури. Що тут важливо, так

це розуміння терміну, тобто розуміння того, скільки часу має пройти, перш ніж Ви отримаєте результат і звичка остаточно сформується. Загальнопоширененою є думка про те, що для формування

твірження про 40-денної період. Про це йдеться, наприклад, у книзі С.Н. Лазарева “Людина кох психологічних процесів, як-от майбутнього”. Він пише: “Один пацієнт повідав мені про цікаве досконалім (перфекціонізм), страх спостереження, яке стосується друповання на машинці. Якщо люди появі після певного завдання ще одного, низька самооцінка, відеут-на навчається цього протягом 20-30 днів, то через деякий час начинком, негативні думки про роботу та про самого себе. Форма поведінки, при якій людина постійно відкладає виконання завдань, називається прокрастинацією, а для її подолання сучасне суспільство пропонує безліч способів.

Одним зі стандартних методів є розвиток звички миттєво приступати до виконання завдань. Все, що потрібно для реалізації

засобу – це пам'ять, навички зберігання та, що нам непотрібно. Але якщо якесь зусилля чи внутрішній стан ми утримуємо більше 40 днів, то вони проходять у підсвідомість та існують там довго”.

Найкращі способи подолати прокрастинацію описав американ-

ський психолог Нейл Фьюре у своїй книзі "Легкий спосіб перестати відкладати справи на потім". Більшість популярних психологічних теорій, що пояснюють причину постійного відкладання роботи, провокують самокритику, в той час як Нейл Фьюре демонструє дійсно легкі та дієві способи. І якщо Ви

піддалися бажанню постійно звінувачувати себе за відкладання завдань на потім та бажанню обзивати себе лінівим, то негайно ж припиняйте це! Ми – це те, що ми думаемо, отже, якщо думати про себе як про лінівого, так воно і

це зробити" і є одними з причин прокрастинації. Такі фрази створюють ілюзію того, що всі завдання Вам нав'язали, відбиваючи будь-яке бажання працювати. Нагадато дієвіше говорити собі: "Я хочу це зробити. Це мій вибір". Відчуваєте, що постійно відкладаєте підготовання до екзамену? Тут важливо зрозуміти те, що в будь-яку хвилину Ви можете піти за власним бажанням з університету. Відповідно, вчитися – Ваш особистий вибір. Спробуйте принаймні нав'язати собі думку про те, що Ви хочете підготуватися до екзамену. Сильне бажання породжує сильні дії.

Друге, що необхідно зробити, – визнати, що ви не ідеальні, укласти договір із самим собою, домовившись про те, що, як тільки ви допустите помилку, зразу ж вибачите собі й будете рухатися далі, адже перфекціонізм у цьому разі – ворог продуктивної роботи.

Однією з найвагоміших причин відкладання справ є відсутність правильно організованого відпочинку. Смішно навіть думати про те, що людина, яка, замість того, щоб писати курсову роботу, переглядає передачі по телевізорі, відпочиває. Коли хтось, замість того, щоб виконувати роботу, відкладає її, усвідомлюючи свою "ліні", його миттєво охоплює почуття провини за прокрастинацію, що, без сумніву, впливає на самооцінку і

закінчується бажанням працювати. Тому плануйте власний відпочинок, записуйте відведеній на цього час у щоденник та намагайтесь всіляко отримувати задоволення від власного вільного часу.

Не відпочивайте так, щоб відчувати провину за те, що не працюєте в цей момент.

В основному, ми відкладаємо справи, коли завдання великі, масштабні, які вселяють страх до пустити багато помилок та тривогу, що робота над ними буде три- вати вічно. Пересічна людина час- тіше буде відкладати відкриття горти таких людей, то Вам необхідного інтернет-бізнесу, ніж по-

закінчена робота, щоб забезпечити поступове ефективне виконання завдань, замість прокрастинаторського методу останнього моменту. Краще працювати над проектом по 20 хвилин на день, але регулярно, ніж в останній момент протягом декількох днів, відкладаючи всі інші справи.

Буває, що люди не можуть упоратись із завданнями тому, що постійно забувають про нього, не віраховують дедлайн, нерационально виділяють час на виконання роботи. Якщо Ви належите до когось з цих категорій, то Вам необхідний простий, але надзвичайно хід у магазин по хліб. Якщо Вам дієвий тайм-менеджмент. Завертапляється величезний проект, діть, до прикладу, діловий щоденник скристається класичною поранкою: щоб не боятися великого обсягу роботи, просто поділіть проект пання та не забудьте виділити

на багато маленьких частин.

Нейл Фьюре у згаданій вище книзі вказує на важливість "тривимірного мислення", яке полягає в усвідомленні того, що в більшості грандіозних проектів є декілька точок старту. Наприклад, якщо відчуваєте, що Ваша прокрастинація породжена тим, що Ви не готові створити сайт для інтернет-магазину, краще почніть із закупівлі товару, аніж відкладайте весь проект на невизначений термін.

Якщо маєте справу з великим проектом, який обмежений у часі, намагайтесь не відтягувати роботу над ним до дедлайну. Натомість, спробуйте поставити собі кінцеві терміни, до яких має бути

червоним дедлайн. Старайтесь конкретизувати завдання. Наприклад, замість "треба було б підготуватися до пари" конкретизуйте, давши собі відповіді на питання: "Що я буду робити?", "Як відчуваєте, що Ваша прокрастинація породжена тим, що Ви не готові створити сайт для інтернет-магазину, краще почніть із закупівлі товару, аніж відкладайте весь проект на невизначений термін.

І не зупиняйтесь на подоланні прокрастинації, самоудосконалюйтесь і розвивайтесь.

Успіхів ■

Український кінематограф: що маємо зараз?

Марія ГОРБАНЬ

Завдяки такому жанру мистецтва, як кінофільм, пересічний глядач має можливість поринути в новий, зовсім інший світ. Трилері і комедії, фантастичні фільми і драми – на кожен жанр знайдеться свій поціновувач. У нашій країні є чимало кінолюбителів, але доволі мала їх кількість захоплюється українськими стрічками. Чому ж? Адже українські стрічки повинні розповідати про таке рідне і близьке, оспівувати свій край. На екрані мають постати “типові” українські персонажі, в кожному з яких можна знайти щось для себе. Та чи постануть вони?

Чимало факторів свого часу батьків, вона ще й потерпає від сусідів, які інколи кидають у неї таються в наші дні в абстрактно-

на розвиток українського кінематографу.

Чи не з часів “Тіней забутих предків” люди забули про українське кіно. Фільм Сергія Параджанова довів, що в нашій країні вміють створювати якісні стрічки. Та споживач є надто примхливим, тому його потрібно постійно “підгодовувати” якісним матеріалом. Протягом останніх двадцяти років ми були майже позбавлені фільмів власного виробництва. Все, що діставалось українському глядачеві, – російські бойовики і американські комедії (не враховуючи арт-хаусних експериментальних стрічок, що були майже недоступними для перегляду). Серед рідкісних винятків такої сумної статистики декілька непоганих фільмів про Помаранчеву революцію, молодіжний трилер Любомира Левицького “Штолінь”, а також випущена в 2008 році скандальна стрічка “Сафо”, що ще довго змушувала критиків згадувати про себе. Із серіалів – відома у 90-х роках “Роксолана”. На цьому, маєтися, варто завершити перелік загальновідомих стрічок українського виробництва.

Кінорежисер Любомир Левицький порівняє сучасний кінематограф із “малою дитиною, що тільки робить свої перші кроки.

Але, маючи не надто люблячих

камінням”. Під батьками розуміюмо владу, що не спішить допомагати розвиватися, а злі сусіди – конкуренція зарубіжних кіно виробників, що вже “завоювали” свого глядача. Тому це дитя зробить декілька кроків, впаде знесилене і знову піднімається – з надією, що цього разу не впаде.

То які ж кроки робить зараз наші кінематографи?

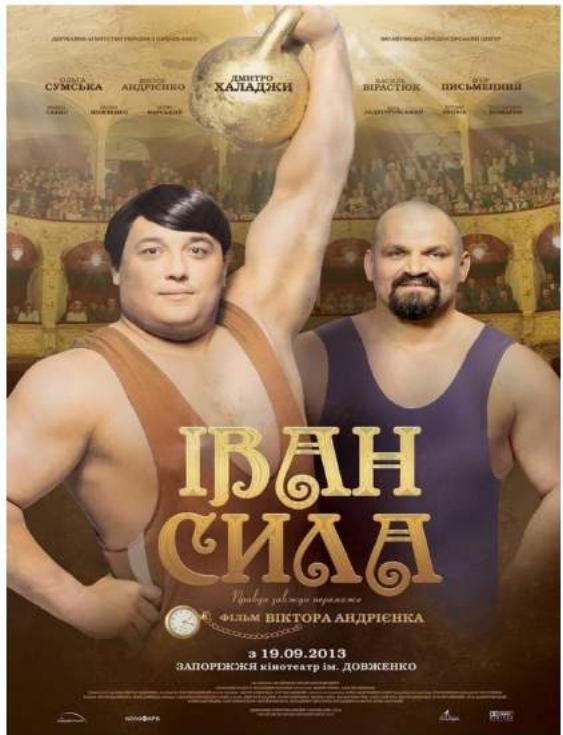
• “Параджанов” – історія генія

Сам той факт, що “Параджанов” був висунутий від України на премію Оскар у номінації “найкращий фільм іноземною мовою”, вже говорить: фільм цей – істинний шедевр. Біографічна стрічка розповідає про багатогранне життя видатного режисера. Сергій Аведікян вдало вжився в роль експресивного творця, що за свій талант і зухвалу поведінку потрапляє в немилість радянської влади. За сферикованими звинуваченнями Сергія Йосиповича кидаюти у в'язницю, але любов до краси і бажання творити дають режисерові необхідну силу працювати чи не до останніх днів.

Дата релізу в Україні – 3 жовтня 2013 року.

• “Ломбард” – гангстерська комедія по-українськи

Прем'єра цього фільму в Україні також уже відбулася – 19 вересня 2013 року, режисер – Любомир Левицький. Дій розгорнулися в найкращим чином

му місті Лемберг. Головні герой імені О. Довженка (Запоріжжя) та Марк і Яша виховані вулицею, і на початку жовтня — в Києві. Коли вони дістаються місця призначення, то їх опелене новина — там уже керус їхній брат Фелікс. Таким чином, кожен із героїв придумує свій власний план отримання бажаного...

- **"Тіні незабутих предків"** як перший молодіжний трилер

Ще одне творіння Любомира Левицького. Головний герой, студент Ваня (Дмитро Ступка) старається всяко звернути увагу університетської красуні й під час однієї з не надто вдалих спроб стає причиною зникнення Згарди — давнього мольфарського амулету. Після цього в друзів юнака з'являються дивні знаки на тілі й, щоб уберегти себе від смерті, друзі вирішують знайти в карпатських горах чаклуна, що здатен їх врятувати.

Фільм вийшов на великі екрани 14 листопада 2013 року.

- **"Іван Сила"** здатен зворушити кожного.

Фільм знятий за книгою Олександра Гавроші "Неймовірні

можна буде переглянути вже на початку 2014 року.

- **"Толока"** — на па-

пригоди Івана Сили, найдужчої людини світу" (2007) самперед для дітей. Хоча їй дорослих ця стрічка здатна захопити. Сюжет розповідає нам про життя Івана Фірцака, артиста чехословацького цирку, що побував у 64 країнах світу. В кожній з вистав глядачі дивувалися перемогам атлета, та ніхто не згадувався про життя сильача поза цирком. Саме на цю

режисер Віктор Андрієнко.

Прем'єра відбулася

19 вересня 2013 року в кінотеатрі

- **"Поводир", або "Квіти мають очі"**

Історичний фільм передносить нас у 30-і роки ХХ століття — часи голodomору, індустриалізації й масового розстрілу інтелігентії.

В основі сюжету

фільму покладено мандрівки Радянською Україною американського хлопчика та українського сліпого музики.

Американський підприємець Майкл Шемрок разом зі своїм десятирічним сином Штефаном приїздить до Харкова.

Шемрок планує вимінити в СРСР трактор на зерно. Через необережність американця до рук потрапляють секретні документи про

репресії в Україні. Після вбивства Майкла

розпочинається полювання на його сина... Фільм

можна буде переглянути вже на початку

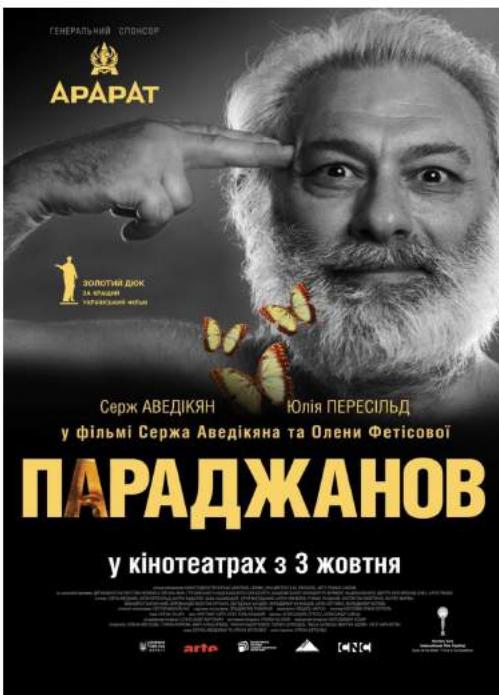
- **"Толока"** — на па-

м'ять Тарасу Шевченкові

Цей фільм також є історичним, своєрідною екранізацією і призначений на поеми Шевченка "У тієї Катерини хата на помості...", режисер — Михайло Ілленко. Головна героїня — жінка, що пообіцяла своє серце тому, хто визволить її брата з турецької неволі. Брат виявляється коханцем, тому нечесній Катерині відрубують голову. "Цей вірш у Кобзаря один з найкоротших — у ньому лише шістдесят сім рядків. Його можна було б записати на долоні, як шпаргалку, але "лінії життя" просяться за межі сторінки, порушують кордони свого часу, продовжують слова поета і тягнуться до нас — у минуле, сьогодення і майбутнє", — говорить автор фільму Михайло Ілленко.

Прем'єра фільму за планована на 200-річчя від народження поета.

Отож зараз українські режисери мають чим потешити вибагливого глядача, а він, у свою чергу, відкрити нові грани рідного кінематографу. І пропускати такі чудові прем'єри ніяк не можна, адже якщо з'явиться попит, то й якісний продукт не змусить довго на себе чекати ■

Правила вилами ламано,
Іскрами рам і безсонь!
Ріки-каліки стограмами
Ляльчеся з кривавих долонь.

Печених піснею вищоти
В маннах означень і вченъ.
Маса – Месія Сподвижництва,
Меса, не співана вдень!

Вулиці лицями чистими
Сповнені, зрушені в бій!
Дух, Ідеали і Містичка
Сяють в очах веремій!

Волю освятимо чолами,
Звідти струмують віки.
Морок на крихти розколимо
Дзвоном стодзвонно лунким! –

Промені в гомоні Прапорів
Кличуть у військо бессмерть.
Муки ставатимуть важчими,
Поки не знищим їх вщерть.

Назар ДАНЧИШИН
ФЛУ-51м

Пильнуйте, пам'ятайте завше,
Що Україна – це є ти!
Словами й ділом в себе вкрасти
Свободу легко, а знайти?
Не той герой, хто радикально
Славільно чинить проти всіх,
А той, хто мудро і морально
Без крові обйтися зміг.

Боргтесь мирно, з Богом будьте,
Про честь, про гідність не забудьте.
І пам'ятайте гріх зрікатись
По духу брата, ненъку-матір,
Бо влада, гроши та робота,
Не захищить вас, ідоти!

Діана ПОДЕРНЯ
ФЛУ-47

Я за них сьогодні знову помолося,
Попрошу у Бога, щоб їх сохранив.
Ти ж на небі бачиш, що я не боюся,
Bo усе від тебе, лиш би ти любив.

Лиши би оберегом став для тих геройв,
Що там захищають ненъку від тортур.
Мамо, тату, рідні, що ж кому він скочів?
Той козак із сотні ще зламає мур.

Чим же заслужив він те лихес слово,
Яке б'є в обличчя, чи не гірше куль?
Ми завжди боролись, це уже неново,
A без нас та влада – то є повний нуль.

Іванна БОРЧАКОВСЬКА
ФЛУ-21

Моя безпорадність сіла в гамак і колишеться.
Послухай, рипають двері, ніби нудні скрипалі.
Якщо чесно, не знаю, на скільки сьогодні залишился.
Якщо чесно, не знаю, чи залишился взагалі.

Замовкаю в собі повільно так, затихаю і задихаюся,
Пропоную разом мовчати про те, про що хочеш.
Про те, чому плечі Твої тендітні так ніжно здригаються,
І чому кіт вдає, що його нема, але все ж муркоче.

І якби Ти не залишила мені нічого, хіба тінь свою,
Жодного натяку, сну, дотику і присмаку на устах.
Все одні вважав би Тебе справжньою, вважав би дійсною,
І постійно горів би, як вогні у великих містах.

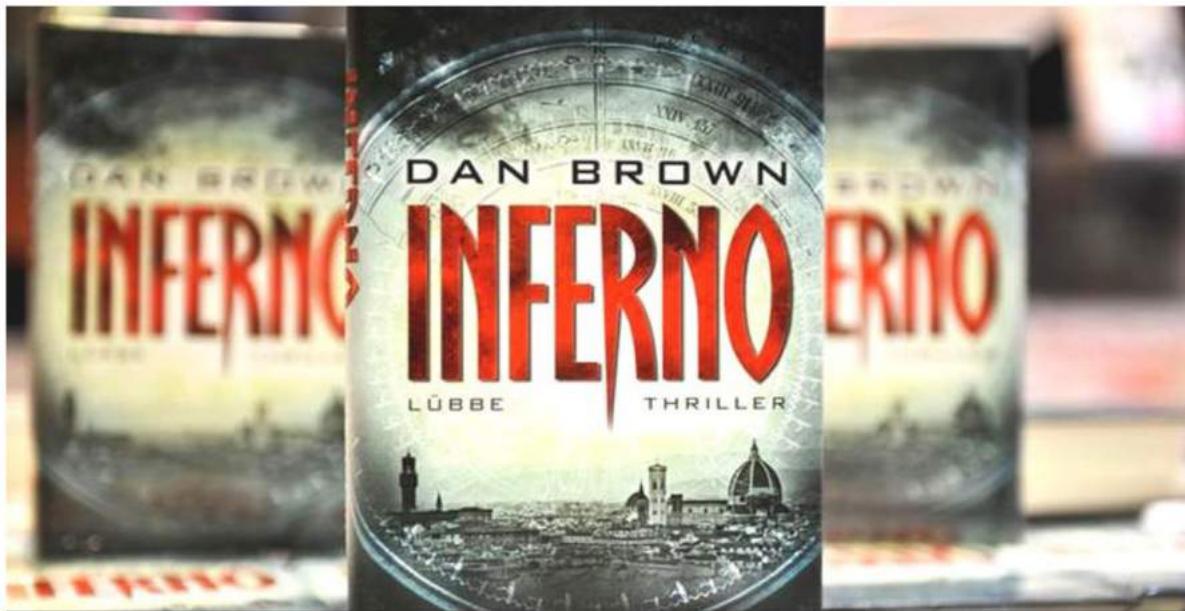
Роман ЧИХАРІВСЬКИЙ
ФЛУ-18

так хотіла Тобі розказати сьогодні про дощ –
Львів-бо плакав над тим, що країна,
що люди, що Київ...
бо по-польськи сказала б:
«już mam tego dzisiaj dość».
та Тебе мені зовсім не досить...
аж глушить, криє.

я сьогодні могла так багато Тобі про все:
про повітря, в котрому запах всіляких ліків;
як бессоння ховаю тональним la roche-posay;
як приводять до тими безпомічні діти-каліки.

я сьогодні могла, але Ти... де Ти в біса був?
заливаю слізми гербату, любов, конспекти.
Ти мене захопив і знищив, немов Кабул.
вже пробачила, хоч із болем спимо впритул.
бо не мати Тебе – страшніше самої смерти.

Ірина МУЛЯРЧУК
ФЛУ-48

"Інферно" — подорож у незвіданий світ

Тетяна РАТИЧ

Ден Браун – один із яскравих письменників сьогодення. Його книги належать до моїх улюблених. Уже з перших сторінок твору автор привокусе увагу читача. Коли читаєш, час зупиняється, реальність зникає, ти наче провалюєшся в прірву. Єдине, що тебе турбує, – як розвиватимуться події далі? Ден Браун пропонує поринути у захопливу подорож стародавніми

світами з професором Робертом Ленгдоном, досліджувати архітектурні пам'ятки, вивчати всю

природну красу мистецтва та

розгадувати символи, які не для роману слугував відомий впадають у вічі пересічним людям. Від цих пригод відмовитися важко, а для мене, по правді кажучи, це було нереально.

Після книги "Втрачений символ" шанувальники таланту Дена Брауна з нетерпінням чекали на нову перлину, загадку, яка б сколихнула світ. Тоді, 14 травня 2013 року в продажу з'явився довгоочікуваний роман "Інферно". Мушу визнати, що для мене книга стала невеличким розчаруванням. Коли читала її, виникало величезне бажання приголомшливих пригод, неочікуваних поворотів,

яскравих персонажів. Хотілося свіжого ковтка повітря після задухи. Натомість, зустріла ста-

рого друга професора Роберта Ленгдона, якому допомагає кмітлива дівчина, як це було і в передніх романах. Виникає питання: чи автор втомився дивувати своїх читачів, чи в змозі

Ден Браун, що буде він написати такий

кодові да Вінчі"? Якщо не зіставляти книги терно володіє словом, тому я

славнозвісного письменника, то

впевнена, що ще один роман

дивуватиме динамічного пера стривожить серце

читачів ■

Ден Браун по правді має

лютий-березень 2014 // 23

Пам'яті Дмитра Бучка

Наталія СОКІЛ-КЛЕПАР

*Раз добром нагріте серце –
Вік не прохолоне!*

11 лютого цього року не- сподівано доторгала свіча життя прекрасної людини, відомого мовознавця, знаного в Україні та далеко за її межами, доктора філологічних наук, професора Бучка Дмитра Григоровича. Ми втратили насамперед добру, щирі, енергійну людину, яка своїми життєвими та науковими принципами стимулювала до і на кафедрі української мови творчості, до певних поступів у Львівського національного університету імені Івана Франка. Дмитро Бучко подарував ти вогник у душах оточення, світові понад 150 наукових праць із топоніміки України, лексикографії, історії мови. Вагомим його досягненням була монографія "Походження назв населених пунктів Покуття" (1990) та успішний захист у 1993 р. докторської дисертації "Ойконімія Покуття". Автор оприлюднив низку публікацій: "Маловідомі сторінки з рукописної спадщини О. Павловського" (1962), "Ареали українських топонімів на -івці, -инці в XIV–XX ст." (1980), "Архетипічні утворення на -јь в ойконімії Покуття" (1995), "Кілька уваг про принципи номінації в ойконімії України" (1997), "Класифікація ойконімів України (словотвірно-мотиваційний аспект)" (2001), "Регіоналізми в ойконімії України" (2003), "Українські ойконіми з компонентами -город/град та -піль/поль, -пілля, -поле на загальнослов'янському тлі" (2004). Чимало статей (разом із публікаціями дружини Ганни Бучко, яка є відомим антропонімістом) увійшли до збірника "Історична та сучасна українська ономастичка: вибрані праці" (2013).

Дмитро Бучко був людиною, до якої тягнулася молодь. Завжди сумлінний у роботі, доброзичливий і уважний, умів по-радити, скерувати у правильне русло. Віримо, що зерна, які він посіяв, проростуть на ниві української науки.

Дмитро Григорович народився 8 листопада 1937 р. в маленькому селі Закіпці Любачівського повіту в Польщі. 1945 р. велика родина Бучків осіла в селі Козлів Тернопільської області. В 1955 р. Дмитро Бучко вже студент-філолог Львівського університету. З 1960 р. працював науковим співробітником відділу мовознавства Інституту суспільних наук АН України у Львові. У 1966 – 1993 рр. – асистент, доцент кафедри української мови Чернівецького університету. Під керівництвом І. Ковалика написав і захистив кандидатську дисертацию, присвячену ойконімам

з суфіксами -івці, -инці. З 1993 р. – завідувач кафедри українського і загального мовознавства Тернопільського національного педагогічного університету імені В. Гнатюка. 1998 – 2003 рр. – професор надзвичайний Люблінського католицького університету. 2001 р. – член Комісії польсько-українських культурних зв'язків; 2008 р. – член Української ономастичної комісії. З 2010 р. – входив до складу ономастичної комісії при Міжнародному комітеті славістів. До останніх днів свого життя працював і на кафедрі української мови творчості, до певних поступів у Львівського національного університету імені Івана Франка.

Дмитро Бучко подарував ти вогник у душах оточення, світові понад 150 наукових праць із топоніміки України, лексикографії, історії мови. Вагомим його досягненням була монографія "Походження назв населених пунктів Покуття" (1990) та успішний захист у 1993 р. докторської дисертації "Ойконімія Покуття". Автор оприлюднив низку публікацій: "Маловідомі сторінки з рукописної спадщини О. Павловського" (1962), "Ареали українських топонімів на -івці, -инці в XIV–XX ст." (1980), "Архетипічні утворення на -јь в ойконімії Покуття" (1995), "Кілька уваг про принципи номінації в ойконімії України" (1997), "Класифікація ойконімів України (словотвірно-мотиваційний аспект)" (2001), "Регіоналізми в ойконімії України" (2003), "Українські ойконіми з компонентами -город/град та -піль/поль, -пілля, -поле на загальнослов'янському тлі" (2004). Чимало статей (разом із публікаціями дружини Ганни Бучко, яка є відомим антропонімістом) увійшли до збірника "Історична та сучасна українська ономастичка: вибрані праці" (2013).

З-під пера Дмитра Григоровича вийшов унікальний для національної ономастики "Інверсійний словник ойконімів України" (2001) та у співавторстві з Н. Ткачовою "Словник української ономастичної термінології" (2012).

Невблаганий час спливає, однак світлий образ Дмитра Бучка, який гідно пройшов свій шлях, назавжди залишиться в пам'яті всіх, хто мав щастя його знати, вчитися в нього, працювати з ним, а творчий доробок ученої й надалі буде зразком високого наукового професіоналізму ■

ЗАСНОВНИК: філологічний факультет ЛНУ ім. Івана Франка

ВИХОДИТЬ за підтримки декана, студентської ради та профбюро студентів філологічного факультету

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

Ірина БАТЮК

КОРЕКТОР:

Наталія СОКІЛ-КЛЕПАР

ВЕРСТКА І ДИЗАЙН:

Руслан ПРУС

Іванна БОРЧАКОВСЬКА

Редакція може не поділяти думку авторів публікацій.

За достовірність фактів відповідають автори.

У газеті використані фотоматеріали та ілюстрації з мережі Інтернет.